

ת"פ 29457/07/16 - מדינת ישראל נגד שמעון עמוס, משה דוד ציוקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 29457-07-16 מדינת ישראל נ' עמוס ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופט ירון מינטקביץ מדינת ישראל ע"י עו"ד אפרת פילזר
המאשימה	נגד
הנאשמים	1. שמעון עמוס ע"י עו"ד דוד הלוי 2. משה דוד ציוקי ע"י עו"ד אשר אוחיון

גזר דין

רקע

שני הנאשמים הורשעו לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של ביצוע עסקה בסם מסוכן והחזקת סם מסוכן. וכך נקבע בהכרעת הדין:

אישום ראשון

בתקופה שבין יום 16.6.17 ליום 30.6.17 ניהלו שני הנאשמים שיחות ביחס לשימוש בקוקאין, קנייתו והפצתו.

בתקופה שבין יום 1.7.17 ליום 2.7.17 ניהלו שני הנאשמים מספר שיחות ביחס לעסקה במסגרתה ביקשו שניהם לקנות 30 גרם קוקאין. נאשם מס' 1 היה בקשר עם המוכר, ניהל איתו משא ומתן על מחיר הסם והיה אמור להביא את הסם לנאשם מס' 2.

ביום 2.7.17 לאחר השעה 22:00 יצא נאשם מס' 1 מאזור המרכז לירושלים עם 30 גרם קוקאין, אותו היה אמור להעביר לנאשם מס' 2, אך נעצר בדרכו על ידי שוטרים.

בשל כך הורשעו שני הנאשמים בעבירה של עסקה בסם מסוכן ונאשם מס' 1 הורשע גם בהחזקת סם מסוכן שלא לצריכתו העצמית.

אישום שני

ביום 5.7.17 החזיק נאשם מס' 2 בביתו 50 גרם חשיש, 1.5 מ"ל שמן קנביס נוזלי, 4 סיגריות מוכנות לשימוש ובהן 17 גרם מריחואנה ו- 22 גרם מריחואנה בתפזורת, בתוך 4 שקיות. לא היתה מחלוקת על עצם החזקת הסמים אלא על מטרת ההחזקה. בהכרעת הדין קבעתי, כי הסמים הוחזקו שלא לצריכתו העצמית של נאשם מס' 2 ועל כן הורשע נאשם

מס' 2 בהחזקת סמים שלא לצריכה עצמית.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרתן של עבירות סמים והנזקים אותן הן גורמות לצרכני הסמים ולחברה בכללותה. בהקשר זה התייחסה לכך שהתיק עוסק בכמות ניכרת של קוקאין, הנמנה על הסמים הקשים. לאור זאת טענה שהמתחם בעניינו של נאשם מס' 1 הוא מאסר לתקופה שבין 36 חודשים ועד 60 חודשים ובעניינו של נאשם מס' 2, המתחם נע בין 30-50 חודשי מאסר. ביחס לאישום השני, שעניינו בנאשם מס' 2 בלבד, בקשה לקבוע מתחם של מאסר, לתקופה שבין 5 חודשים ועד 15 חודשים. עוד ביקשה להכריז על שני הנאשמים סוחרי סמים, ולהורות על חילוט מכוניתו של נאשם מס' 1, הן מכח הכרזתו כסוחר סמים והן משום ששמשה לביצוע העבירה.

ב"כ נאשם מס' 1 ביקש לקבוע כי מתחם העונש בעניינו נע בין מאסר בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר. לעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם, התייחס לחוות דעת פרטית לעניין סיכויי שיקומו ולתסקיר שירות המבחן, וכן לכך שהנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי בתקופה שקדמה למעצרו ולהליך השיקומי בו השתתף לאחר ששוחרר ממעצרו בתיק זה.

לאור אלה ביקש להפנות את הנאשם להליך שיקומי ולהקל בענשו.

לעניין בקשת החילוט הפנה ב"כ נאשם מס' 1 לכך שמכוניתו משועבדת לחברת ליסינג ועל כן לא ניתן להורות על חילוט.

ב"כ נאשם מס' 2 טען לענין האישום הראשון, כי נסיבות ביצוע העבירה על ידו נמצאות ברף התחתון האפשרי, וקרובות למעשה הכנה יותר מאשר לביצועה של עבירה מושלמת, ושלא ניתן להענישו על תכניות עתידיות שהיו לו ביחס לסם. לענין האישום השני טען, כי הנאשם החזיק בסמים גם לצריכתו העצמית, בשל בעיות רפואיות מהן סבל.

עיקר טיעונו של ב"כ נאשם מס' 2 התמקד בנסיבותיו האישיות היחודיות: עולה חדש, אשר משפחתו תלויה בו וללא קרובי משפחה בארץ, ואם יאסר הדבר יפגע קשות לא רק בו אלא בעיקר באשתו וילדיו. עוד התייחס לכך שמדובר באדם נורמטיבי וכן הפנה למצבו הבריאותי של הנאשם. לאור אלה ביקש להמנע מלהשית עליו מאסר ממש.

שני הנאשמים ביקשו לומר את המילה האחרונה והעידו עדים לענין העונש.

נאשם מס' 1 סיפר על הדרדרותו לסמים ועל הליך השיקום אותו עבר. כמו כן התייחס למצבו הכלכלי הדחוק ולקשיים בהם נתקל מזה שנה וחצי, מאז נעצר בתיק זה ושוחרר בתנאים מגבילים. בתום דבריו ביקש את רחמי בית המשפט.

מטעמו של נאשם מס' 1 העיד מר עקיבא פלג, המכיר את הנאשם מזה כ- 25 שנה ואף היה הממונה עליו בשני מפעלים בהם עבד. העד סיפר על מאמצי השיקום של נאשם מס' 1 ואמר כי גם כיום הוא מוכן להעסיקו וביקש מבית המשפט לנהוג בו מידת הרחמים.

נאשם מס' 2 ביקש את סליחתה של משפחתו על מעשיו. בדבריו סיפר על הקשיים והלחץ הנפשי עמם הוא מתמודד בשל תיק זה, והצורך לשדר לבני משפחתו תחושת בטחון. בתום דבריו ביקש כי בית המשפט ירחם על ילדיו.

אשתו של נאשם מס' 2 העידה גם היא. בדבריה סיפרה על הקשיים בהם נתקלת משפחת הנאשם, אשר עלתה

מארגנטינה ומתמודדת לבדה עם קשיי הקליטה בארץ, שכן אין להם כאן בני משפחה נוספים. לדבריה, למרות מעשי של הנאשם היא מבקשת להשאר איתו, וגם אם יאסר המשפחה תשאר בישראל ולא תחזור לארגנטינה.

מתחם העונש ההולם

שני האישומים בהם הורשע נאשם מס' 2 ענינם עבירות סמים, והם נעברו בתקופה סמוכה. לפיכך אקבע ביחס לנאשם מס' 2 מתחם עונש אחד, אשר יתייחס לשני האישומים.

שני הנאשמים תכננו יחדיו לקנות 30 גרם קוקאין, נאשם מס' 1 קנה את הסם ונעצר בדרכו להעבירו לנאשם מס' 2. משיחות שהתנהלו בין הנאשמים קודם לרכישת הסם עולה, כי השניים דיברו ביניהם מספר פעמים על מחירי הסם, איכותו, דרגת הטוהר שלו ואופן הפצתו לאחרים.

נתתי דעתי לטענות ב"כ נאשם מס' 2, כי מעשיו קרובים למעשה הכנה ולא ניתן להענישו על כוונותיו - ולא מצאתי בהן ממש: נאשם מס' 2 תכן יחד עם נאשם מס' 1 את רכישת הסם, השניים שוחחו על מחירו של הסם, הכמות אותה ניתן לקנות ומועד ההספקה. יתר על כן, משיחות שקדמו לביצוע העסקה עולה, כי אין מדובר בפעילות זרה לשניים. אדגיש, כי לא אטיל עונש על מעשים בהם לא הורשעו הנאשמים או על עבירות שטרם ביצעו, אך גם לא אתעלם מכך שמן הראיות עולה מטרת רכישת הסם - והרי הרציונל של האיסור על החזקת סמים שלא לצריכה עצמית הוא למנוע מעבריינים לבצע עבירות של הפצת סמים בטרם בוצעו, בדרך של החמרת הענישה על החזקת כמות המאפשרת סחר. אני ער לכך שנאשם מס' 2 לא הורשע בהחזקת הקוקאין, אלא רק בקנייתו, אך בשים לב לכמות הסם אותה רכש ולנסיבות האופפות את העסקה, מטרת הרכישה ברורה, וכפסע היה בינו ובין החזקת הסם.

מעבר לעסקת רכישת הסם, החזיק נאשם מס' 2 כמות כוללת של כ- 80 גרם חשיש ומריחואנה, בצורות שונות (גוש חשיש, סיגריות מריחואנה מוכנות לשימוש, מריחואנה בתפזורת ושמן קנבוס). גם עניין זה מלמד על הקשר של נאשם מס' 2 לעולם הסמים ולעיסוק בהפצתם.

בתי המשפט עמדו רבות על חומרתן הרבה של עבירות הסמים ועל הצורך להיאבק בעבירות אלה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה:

ר' למשל ע"פ 211/09 אזולאי נ' מדינת ישראל (22.06.10):

"הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכול, לשרת את מטרת הגמול לעברייני על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו; שנית, על העונש להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים, תהא אשר תהא הפונקציה אותה הוא ממלא בשרשרת זו של העברת הסם מיד ליד".

לעניין רמת הענישה הנוהגת ביחס להחזקת כמויות דומות של קוקאין, ר' למשל ע"פ 8820/14, זהר שחר נ' מדינת ישראל:

11. "לאחר שעיינתי בגזר דינו של בית משפט קמא ונתתי דעתי לאמור בהודעת הערעור ולטיעוני הצדדים בפנינו, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות. זאת, לנוכח העובדה כי אין בעונש שהושת על המערער כל חריגה מרמת הענישה המקובלת בעבירות דומות, ולפיכך אין בסיס להתערבותנו

בעונש כערכאת ערעור (ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.1.2009); ע"פ 5323/12 אבו ליל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.6.2014); ע"פ 7702/10 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.5.2014)). דברים אלה נאמרים ביתר שאת כאשר מדובר בהסדר טיעון, במסגרתו הוסכם כי המשיבה תטען לעונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ובית משפט קמא לא גזר על המערער עונש חמור יותר (השוו, לע"פ 6449/10 חן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.5.2011); ע"פ 2364/12 קטינה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.5.2012); ע"פ 4921/11 דלאשה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.7.2012)).

12. אל לנו לשכוח, כי המערער הורשע בהחזקת סם מסוג קוקאין במשקל של כ-120 גרם, כאשר חלקו היה מחולק למנות, וזאת שלא לצריכה עצמית.

כפי שנקבע בע"פ 211/09 אזולאי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.6.2010),

"על חומרתה המופלגת של עבירת החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית אין צורך להכביר מילים, ולא כל שכן כך הוא כאשר מדובר בכמות כה גדולה של סמים מסוג זה. הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכל, לשרת את מטרת הגמול לעבריין על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו; שנית, על העונש להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים, תהא אשר תהא הפונקציה אותה הוא ממלא בשרשרת זו של העברת הסם מיד ליד" (שם, בפסקה 10, וראו גם, ע"פ 3477/12 מרזוק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.6.2012); ע"פ 5374/12 אברג'יל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.1.2013); ע"פ 810/11 בורגרקר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.5.2011)).

רמת הענישה שנקבעה בפסקי הדין שאוזכרו לעיל ובפסקי דין אחרים, כשמדובר בהחזקת סם מסוג הירואין או קוקאין, שלא לצריכה עצמית, בכמות של עשרות גרמים, נעה בין 3 ל-5 שנות מאסר, כך שעונשו של המערער אינו סוטה לחומרה מרמת ענישה זו.

בקביעת מתחם העונש ההולם, אביא בחשבון את כמות הסם אותו רכשו הנאשמים במסגרת העסקה, כמותו, התכנון שקדם לרכישה והעובדה שהעסקה הושלמה. עוד אביא, ביחס לנאשם מס' 2 בחשבון את העובדה שמלבד הסמים שרכש בארוע מושא האישום הראשון, החזיק שלא לצריכתו העצמית גם סמים מסוגים נוספים.

המאשימה בקשה לקבוע מתחמים שונים ביחס לחלקיהם של הנאשמים באישום הראשון, ולקבוע בעניינו של נאשם מס' 1 מתחם גבוה יותר מאשר בעניינו של נאשם מס' 2. התקשיתי לקבל עמדה זו. אמנם נאשם מס' 1 הורשע בנוסף לעבירת העסקה בסם גם בעבירה של החזקת הסמים אותם רכש, אך מדובר באבחנה "טכנית", הנובעת ממועד מעצרו של נאשם מס' 1, שנעצר בדרכו להעביר את הסם לנאשם מס' 2. מנגד, נאשם מס' 2 החזיק כמות נוספת של סמים שונים, שלא לצריכתו העצמית.

בסופו של דבר ראיתי לקבוע מתחם עונש אחד ביחס לשני הנאשמים, של מאסר בפועל לתקופה שבין שנתיים לארבע וחצי שנים ועונשים נלווים.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירות

נאשם מס' 1

נאשם מס' 1 יליד 1964, נשוי ואב לשלוש בנות. לחובתו הרשעות קודמות:

בשנת 1992 הורשע הנאשם בעבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, סחר בסמים ובהדחת קטין לסמים והוטלו עליו 4 חודשי מאסר בפועל.

בשנת 1992 הורשע הנאשם בשלוש עבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית והוטל עליו מאסר מותנה.

בשנת 1994 הורשע הנאשם בעבירת שבל"ר ונטישה והוטל עליו מאסר מותנה.

בשנת 1994 הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית והוטלו עליו 4 חודשי מאסר בפועל (מאסר מותנה שלחובתו הופעל בחופף) וכן מאסר מותנה.

בשנת 1996 הורשע הנאשם בחמש עבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית, עבירה של פירוק חלקים מרכב ונהיגה ברכב ללא רשיון, בגין הוארך מאסר מותנה שהיה לחובתו והוטל עליו צו מבחן.

בשנת 1999 הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג והוטל עליו מאסר מותנה.

בשנת 2006 הורשע הנאשם בעבירת איומים והוטל עליו מאסר מותנה.

בשנת 2016 הורשע הנאשם בעבירות של איומים ותקיפת בת זוג והוטלו עליו 5 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם מס' 1 עולה כי הנאשם חווה מתח הולך וגובר בזוגיות עם אשתו אשר הביאו למעורבותו בעבירות אלימות כלפיה. הנאשם הודה בפני שירות המבחן כי קנה כמות גדולה של סמים אך זאת לצריכתו העצמית בלבד ועקב הדרדרותו לסמים. הנאשם הכחיש, כי היה בינו לבין נאשם מס' 2 כל קשר סביב נושא הסמים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה למעשיו וכי הוא נמצא כיום במצב דחוק עקב בעיות בביתו. לצד זאת השירות ראה כגורם לסיכוי את העובדה כי שנים רבות ועד לעבירות הנוכחיות לא היה הנאשם מעורב בעבירות סמים וציין, כי הנאשם השתלב בהליך טיפולי, החל שינוי בדפוסיו וכי הוא נקי מסמים מזה שנה.

לעניין ההמלצה העונשית, שירות המבחן המליץ על הטלת צו של"צ נרחב של 300 שעות, אשר להערכת השירות ימחיש לו את חומרת מעשיו מחד ויאפשר לו לחזק את תפקודו התעסוקתי והכלכלי מאידך. לחלופין המליץ השירות להטיל מאסר בעבודות שירות, אשר יאפשר לנאשם להמשיך בתהליך השיקומי אותו החל, באמצעות הטלת צו מבחן.

מטעם ההגנה הוגשה בעניינו של נאשם מס' 1 גם חוות דעת אבחון קרימינולוגי מטעם מרכז "התחלה חדשה". מחוות הדעת עולה, כי סיכויי הנאשם לשיקום גבוהים והוא עושה מאמצים כנים בדרך למסלול נורמטיבי. על אף נסיגה במצבו ההתמכרותי. בחוות הדעת צוין, כי עם מעצרו החל הנאשם טיפול פרטני וקבוצתי, מסר בדיקות שתן וכי הוא מפיק תועלת רבה מן הטיפול. עורכי חוות הדעת ראו לציין כי להתרשמותם העונש המתאים בעניינו של הנאשם הוא עונש שיקומי הרתעתי, אשר יאפשר הצבת גבולות לצד שיקום רגשי ותעסוקתי, ואילו ענישה של מאסר בפועל עלולה להביא לנסיגה במצבו.

נאשם מס' 2

נאשם מס' 2, בן 37, נשוי ואב לארבעה. אין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם מס' 2 עולה כי הנאשם יליד ארגנטינה הנמצא בישראל במעמד של תייר, החל משנת 2013. הנאשם נשלח במסגרת שירות המבחן לאבחון פסיכודיאגנוסטי נרחב (ולצורך כך נדחה הדיון בעניינו בכחודשים), במהלכו הרבה הנאשם לשתף בתנודתיותו הרגשיות ומעולמו. לאור קשייו בעבר ובהווה והמוטיבציה שלו כיום לשינוי ראו המומחים כי יש חשיבות רבה לטיפול פסיכולוגי פרטני. התסקיר כולל גם התייחסות רחבה למצבו הרפואי של נאשם מס' 2, הסובל ממספר מחלות והפרעות. שירות המבחן התרשם מאדם ללא דפוסים עברייניים, אשר מקבל אחריות מלאה למעשיו ומביע חרטה ורצון לחזור לשגרת חייו. להערכת השירות, ברקע צריכת הסמים של הנאשם עומד מצבו הנפשי ומצוקה בה היה שרוי.

הנאשם ביטא בפני השירות תחושת מצוקה סביב התמכרותו לסמים והראה רצון להשתלבות בטיפול כגורם אשר יפחית סיכון למעורבות נוספת בעבירות סמים.

לאור אלה, המליץ שירות המבחן בעניינו של נאשם מס' 2 לבחון מסלול טיפולי שיקומי בניסיון לייצב את מצבו ולסייע לו. שירות המבחן המליץ על דחיית הדיון בעניינו של הנאשם בארבעה חודשים לצורך תקופת ניסיון טיפולי במהלכה ישתלב הנאשם בטיפול בתחום ההתמכרויות.

דין והכרעה

נאשם מס' 1

לזכות נאשם מס' 1 זקפתי את העובדה כי עיקר הרשעותיו הן מלפני זמן ניכר, והרשעותיו האחרונות, מבלי להקל בהן ראש, אינן מתחום הסמים. עוד הבאתי בחשבון, כי למרות "נתוני פתיחה" לא קלים, הנאשם תפקד שנים רבות באופן תקין, עד לפיטוריו. נתתי גם משקל לעובדה כי הנאשם שהה בתנאים מגבילים לאורך תקופה ניכרת.

לחובת הנאשם זקפתי את העובדה שלא קיבל אחריות למעשיו אלא כפר. אמנם ניהול ההליכים היה יעיל וממוקד, באופן שחסך זמן שיפוטי ניכר, אך עדיין לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם לא קיבל אחריות למעשיו, לא לפני בית המשפט וגם לא לפני שירות המבחן.

נתתי דעתי לחוות הדעת הפרטית ולתסקיר שירות המבחן שהוגשו בעניינו של נאשם מס' 1. גם אם אקבל שברקע העבירה התדרדרות של הנאשם לסמים, אין להתעלם מהיקפה הניכר של העסקה מושא האישום ומהרקע שקדם לה.

לאור אלה, לא ראיתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם מטעמי שיקומו. חומרתי של העבירה ופוטנציאל הסיכון הטמון בה, מחייבים השתת עונש הולם, והמנעות מהשתת מאסר משמעותי בגינם חוטאת לכך.

עוד יש לומר, כי האינטרס השיקומי הוא רק אחד מבין שיקולי הענישה שעל בית המשפט לשקול, ופוטנציאל שיקומי אינו גובר בכל מקרה על יתר השיקולים. ר' בהקשר זה רע"פ 6869/17, פילברג נ' מדינת ישראל:

"למעלה מן הצורך, אציין כי לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות הגעתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף לגופו של עניין. לטעמי, העונש שהושת על המבקש בבית המשפט המחוזי הינו ראוי ומאוזן, ומבטא התחשבות בכלל השיקולים לקולה שהועלו על ידי המבקש, לרבות אינטרס השיקום שעמד במרכזה של הבקשה. לא נעלמו מעיני מאמציו של המבקש לשקם את עצמו ולתקן את דרכיו, כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן. אך עם זאת, לא ניתן להתעלם מחומרת העבירות שביצע המבקש, שעה שייצר, הכין והפיק סמים מסוכנים בכמויות בלתי מבוטלות ובאופן מתוכנן, גם אם אין מדובר

בנסיבות העומדות ברף חומרה גבוה במיוחד. כפי שנקבע, לא אחת, האינטרס הנוגע לשיקומו של הנאשם עשוי לשרת את החברה בכללותה, ואולם מדובר בשיקול אחד מבין מכלול שיקולים העומדים בפני בית המשפט (רע"פ 3250/16 שימחייאב נ' מדינת ישראל (20.4.2016); רע"פ 4218/15 אמסלם נ' מדינת ישראל (18.6.2015); רע"פ 1787/15 עמר נ' מדינת ישראל (24.3.2015)). במקרה דנן, אף אני סבור כי אין בנסיבותיו האישיות של המבקש ובהליך השיקומי בו הוא מצוי כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחם הענישה, עד כדי הימנעות מהטלת מאסר לריצוי בפועל. עבירות הסמים הפכו זה מכבר לנגע הפוגע בציבור המשתמשים ובחברה בכללותה, ויש לעשות הכל על מנת למגרן ולעקרון מן השורש, גם בדרך של ענישה קשה ומחמירה. כאמור, נחה דעתי כי העונש שהושת על המבקש הינו ראוי ומאוזן, ולא מצאתי כי יש בסיס להתערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

ר' גם רע"פ 4512/15, אברהם הרוש נ' מדינת ישראל ו רע"פ 4218/15 אמסלם נ' מדינת ישראל.

לאור אלה ראיתי להשית על הנאשם עונש הנמצא בצידו הנמוך של המתחם.

נאשם מס' 2

עיקר השיקולים פועל לזכותו של נאשם מס' 2: מדובר באדם ללא הרשעות קודמות, הסובל ממגוון בעיות רפואיות, אשר משפחתו לבדה בישראל ותלויה בו. כמו כן הנאשם ביטא רצון לעבור הליך טיפולי, על מנת להתמודד עם בעיותיו. עוד הבאתי בחשבון, כי בדומה לנאשם מס' 1, גם נאשם מס' 2 שהה תקופה ניכרת בתנאים מגבילים.

מנגד, הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו לפני, אלא כפר במיוחס לו. אבהיר, כי בדומה לנאשם מס' 1, גם נאשם מס' 2 ניהל את ההליכים באופן ענייני והוגן, תוך חסכון מירבי בזמן שיפוטי. ועם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שרק לפני שירות המבחן קיבל הנאשם אחריות לעבירות בהן הורשע.

לאחר לבטים רבים, לאור נכונות של נאשם מס' 2 להשתתף בהליך שיקומי והעובדה כי אין לחובתו כל מעורבות קודמת בפלילים, ראיתי מקום לחריגה מסוימת מן המתחם בעניינו, על מנת לעודדו לקחת חלק בהליך שיקומי במסגרת המעצר. עם זאת, אין מנוס מלהשית על נאשם מס' 2 עונש של מאסר משמעותי, אשר יבטא את חומרת מעשיו.

אני ער לפגיעה אשר עלולה להגרם למשפחתו של נאשם מס' 2 כתוצאה מהשתתפותו. מדברי הנאשם ואשתו עולים בבירור הקשיים עמם מתמודדת המשפחה מאז מעצרו של הנאשם, וברור, כי במקרה זה הפגיעה במשפחתו של הנאשם חורגת מהפגיעה הכללית הנגרמת למשפחתו של אדם אשר נגזר עליו עונש מאסר. ועם זאת, נתון זה אינו יכול להצדיק המנעות מהשתתפותו בפועל, לאור חומרת העבירות בהן נכשל והצורך להשית בגינת עונש הולם. אוסיף על כך, כי שיקול רלוונטי לקביעת העונש בתוך המתחם, אך אינו יכול להביא לחריגה ממנו (ר' סעיף 40א(2) לחוק העונשין).

חילוט מכוניתו של נאשם מס' 1

נאשם מס' 1 השתמש במכוניתו על מנת להוביל בה 30 גרם קוקאין. סע' 36א(א) לפקודת הסמים המסוכנים קובע כי:

הורשע אדם בעבירה של עסקת סמים, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי בנוסף לכל עונש יחולט לאוצר המדינה כל רכוש שהוא -

(1) רכוש ששימש או נועד לשמש כאמצעי לביצוע העבירה או ששימש או נועד לשמש כדי לאפשר את ביצוע העבירה;

הוראתו של המחוקק ברורה: על דרך הכלל יש לחלט רכוש אשר שימש לביצוע עסקת סמים (קרי, עבירת סמים שענשה 20 שנות מאסר, לרבות החזקה שלא לצריכה עצמית), ולא שמעתי כל נימוק המצדיק לחרוג מהכלל. אדגיש, כי מן הראיות עולה, שמחירו של כל גרם קוקאין שקנה נאשם מס' 1 היה 900 ש"ח - ומכאן שמחיר הסם אותו הוביל במכוניתו הוא כ- 27,000 ש"ח, כך שאין מדובר בתוצאה שאינה עומדת ביחס להיקפה של העבירה.

משכך, מורה על חילוט מכוניתו של נאשם מס' 1.

במהלך הדיון נטען, כי המכונית משועבדת לחברת ליסינג, אך לא הוצגו בעניין זה מסמכים ברורים. לאור זאת, בטרם מימוש החילוט ומכירת המכונית, המאשימה תודיע לחברת הליסינג על ההחלטה ותנתן לה אפשרות לטעון בענין.

הכרזה כסוחרי סמים

ב"כ המאשימה בקשה להכריז על שני הנאשמים כסוחרי סמים ולהורות לחלט את רכושם. דין הבקשה להדחות, הן מטעמים דיוניים והן מטעמים מהותיים:

סע' 36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים קובע, כי:

בית המשפט שהרשיע אדם בעבירה של עסקת סמים והוכח לו כי הנידון הפיק רווח מעבירה של עסקת סמים או שהיה אמור להפיק רווח מעבירה כאמור, יקבע בהכרעת הדין, על פי בקשת תובע, שהנידון הוא סוחר סמים ומשעשה כן - יצווה בגזר הדין, כי בנוסף לכל עונש יחולט לאוצר המדינה כל רכוש של הנידון שהושג בעבירה של עסקת סמים, אלא אם כן סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט.

ראשית אומר, כי לא הוכח שהנאשמים הפיקו רווח כתוצאה מביצוע עבירות הסמים. סביר אמנם להניח שהנאשמים קיוו להפיק רווחים מהסמים אותם רכשו, אך אין בהכרעת הדין קביעה פוזיטיבית בענין זה. משכך, לא ניתן לקבוע כי הנאשמים הם סוחרי סמים.

עוד אומר כי מהבחינה הדיונית היה על המאשימה לבקש לקבוע כי הנאשמים הם סוחרי סמים בטרם הכרעת הדין ולכלול בקשת חילוט מפורטת בכתב האישום. בקשת החילוט שבכתב האישום נוגעת רק למכוניתו של נאשם מס' 1, ולא ניתן לעשות "מקצה שיפורים" בשלב הטיעונים לעונש.

גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים

נאשם מס' 1

- עשרים ושבעה חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 14.1.18. ימי מעצר ינוכו מהתקופה והצדדים יגישו הודעה מתואמת בענין.
- שמונה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת סמים שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- חילוט מכונית מ"ר 28-696-70 מסוג טויוטה, בכפוף לזכות הטיעון של טוענים אחרים לזכות.

נאשם מס' 2

- עשרים חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 14.1.18. ימי מעצר ינוכו מהתקופה והצדדים יגישו הודעה מתואמת בענין.

ב. שישה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת סמים שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

הנאשמים יתאמו כניסתם למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבלו הנאשמים הנחיה אחרת, עליהם להתייצב עד השעה 9:00 במתקן המעצר בבית סוהר ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

הסמים יושמדו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' כסלו תשע"ח, 22 נובמבר 2017, במעמד הצדדים.